

φαινόμενον. Ἐν Πόντῳ ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι ὁ Ἀρμένιος μαγνήζει τὸ εἰς Ἑλλήνα προσφερόμενον φαγητόν) Προπ. (Κύπρ.) Ἄμιν Ἀρμένις (ὡς Ἀρμένιος. Ἐπὶ τοῦ βραδυκινήτου Σάντ. Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ κόρη παντρεύτηκα ἐδῶ 'ς τὴν Ἀρμενιά
καὶ πῆρα Ἀρμένον κόρη καὶ βγήκε μάγισσα,
παγέει τὰ καράβια καὶ δὲν περπατοῦν

Αἴγιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ Κέρκ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύποις Ἀρμένις Κάρπ. Κάσ. Χίος τοῦ Ἀρμένι Ἡπ. τοῦ Ἀρμένον Ἀρ. τ' Ἀρμενί Πόντ. (Ματζούκ.) Ἀρμεναιοὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρόδ. Ἀρμένιδες Κύπρ. τοὺς Ἀρμένους Χίος Ἀρμένιοι Κέρκ. 2) Ὁ νωθρὸς εἰς τὰς κινήσεις του, βραδὺς Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) 3) Ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων, πείσμων Πόντ. (Κερασ.) 4) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Πόντ. (Κερασ.) 5) Μοχθηρὸς, φαῦλος (ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου τὸ γένος τῶν Ἀρμενίων ἐχαρακτηρίζετο ὡς ὑπουλον καὶ κακότηδες, πβ. δὲ καὶ τὴν παροιμ. «Ἀρμένιν ἔχεις φίλον; κάλλιον ἐχθρὸν οὐ θέλεις» ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,465) Χίος. 6) Ἀθίγγανος (ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν Ἀθιγγάνων πρὸς τοὺς Ἀρμενίους ὡς πρὸς τὴν ρυπαρότητα ἢ καὶ τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα) Λήμν. 7) Κακοποιὸν πνεῦμα παρουσιαζόμενον ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ δὴ καὶ φωτός, δαίμων Χίος κ.ά.: *Εἶδα ἕναν Ἀρμένι Χίος.* Συνών. *ἀέρι 4, ἀερίκὸ 3, ἐξωτικὸ, στοιχειό, φάντασμα.* 8) Θηλ. Ἀρμέν'σση, λεγὼ ὑποστᾶσα τὴν ἐπιθρηϊαν κακοποιῶν δαίμονος καὶ καταστᾶσα διανοητικῶς καὶ σωματικῶς ἀσθενῆς (ἢ ὁποία διὰ τοῦτο ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς Ἀρμενίου ἱερέως) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 9) Ἀρσεν. καὶ θηλ., τὸ φυτὸν χαμαίμηλον Βιθυν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμενί 1 β.*

ἀρμενισιά ἡ, πολλαχ. *ἀρμενισκιά* Σίφν. *ἀρμενισά* Ἄνδρ. κ.ά. *ἀρμιν'σά* Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. *ἀρμενισία* παρὰ τὸ ρ. *ἀρμενίζω*. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. *ἄρμενον*.

Ἰστιοδρομία, πορεία πλοίου ἐνθ' ἄν.: *Ἀρμενισιά με ἀέρα 'ς τὴν μάντα* (εἰς τὴν πλευράν τοῦ πλοίου) ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 568. *Αὐτὴ ἡ ἀρμενισκιά μ' ἄρσσε* Σίφν. Ἀπὸν ἱκεῖ ὡς ἰδῶ κάναμι μὲ ἀρμιν'σά (τὴν ἐκεῖθεν μέχρις ἐδῶ ἀπόστασιν διηγήσαμεν δι' ἐνὸς συνεχοῦς πλοῦ) Σάμ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τσαιρὸ γέ' ἀρμενισιά, μπουνάτσα γιὰ τραούδια Μεγίστ. Συνών. *ἀρμενισμα* (I) 1, *ἀρμενισμός*.

ἀρμένισμα τό, (I) πολλαχ. *ἀρμίνισμαν* Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I). Ἡ κώφωσις τοῦ τονιζομένου ε ἐν τῷ *ἀρμίνισμαν* ἔγινε κατ' ἀναλογ. τοῦ ρ. *ἀρμινίν-νου* παρὰ τὸ *ἀρμενίζω*.

1) *Ἀρμενισιά*, ὁ ἰδ., πολλαχ.: *Τὸ καράβι αὐτὸ ἔχει καλὸ ἀρμένισμα* Λεξ. Δημητρ. *Ἐ, καμένον ἀρμένισμα ποῦ τὸ κάνει κι ὁ καπετάνιος!* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

Σὰ νὰ καρτεροῦν . . . κάποιο ἀπάντεχον ἀρμένισμα
πέρα ἀπὸ τοῦ κόσμου τ' ἀκρογιάλι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 54. 2) Ἡ εἰς βοσκὴν ὁδήγησις αἰγοπροβάτων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάνει κ' ἐντὸς ἕναν ἀρμένισμα ποῦ δὲ δὸ κάνει κι ἄλλος, ἀρμενοβοσκός, ὅχι κι ἀστεῖα!*

ἀρμένισμα τό, (II) Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) *ἀρμένισμαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἀρμένισμαν* Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (II).

1) Ἀργοπορία, βραδύτης Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας μετὰ συμπτωμάτων παραφροσύνης Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) Συνών. *ἀρμενισμα*. β) Κακὸν συμβάν, δυστύχημα Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

ἀρμενισμός ὁ, ἀμάρτ. *ἀρμεν'σμός* Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I).

Ἡ πορεία τοῦ πλοίου: Φρ. *Δὲν ἔχον ἀρμεν'σμοὶ οἱ - ρ - ἀθρόπ!* (δὲν ἠξεύρουν τί κάμνουν). Συνών. *ἀρμενισιά*, *ἀρμενισμα* (I) 1.

ἀρμενιστάρι τό, Ζάκ. Κύθηρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I).

Τὸ μαλάκιον *ἀρμενίδι*, ὁ ἰδ.

ἀρμενιστής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω*.

Ὁ ἐκ τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου ἐκτελῶν οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ἔχουσιν πρὸς τὴν εἰδικότητα τοῦ πρῶτος, λ. χ. πρὸς τὰ ἐφόλκια, σκηνάς, ἰστούς, ἰστία, χρώματα, ἀγκύρας κττ. καὶ ἐν πλῶ ἔχων συνήθως τὸ καθήκον τοῦ πηδαλιούχου (πβ. ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 8). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ. Μύκ. Ρόδ.

ἄρμενο τό, *ἄρμενον* Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) *ἄρμενο* πολλαχ. *ἄρμινον* βόρ. ἰδιώμ. *ἄρμενα* τά, σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) *ἄρμινα* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. *ἄρμενον*. Πβ. καὶ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 459 κέξ.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἐξάρτια πλοίου, ἰστοί, ἰστία, σχοινία κττ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Φρ. *Βκαίνω 'ς τ' ἄρμενα* (αἰωροῦμαι ἐπὶ τῆς αἰώρας) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. *Ἡ στραβά 'ναι τ' ἄρμενα ἢ στραβ' ἀρμενίζουμε* (ἐπὶ τῆς ἀδεξιότητος καὶ ἀνικανότητος ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου ἢ ἐπὶ τῆς κακῆς ἐκβάσεως ἔργου) πολλαχ. || Παροιμ. *Χωρὶς ἄρμενα καὶ κουπιὰ, αἰ - Νικόλα, βόγηθα* (πρὸς σωτηρίαν ἐκ κινδύνου ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν ἔργου δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ θεία ἐπικλήσις, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἰδία ἐνέργεια. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει») Κεφαλλ. Παξ. κ.ά.

Ἀρμενα, κουπιὰ | καὶ 'ς τὴν Μπαρμπαριά
(ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος δυσχερὲς ἔργον ἄνευ τῆς προσηκούσης παρασκευῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυγχάνοντος ὡς ὁ ἐπιχειρῶν νὰ πλεύσῃ εἰς Βαρβαρίαν μόνᾳ ἐφόδια ἔχων τὰς κώπας καὶ τὰ ἄρμενα. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,464) Κεφαλλ. *Τ' ἄρμινα 'ς τὴ Χιὸ τοῖ τὰ κουπιὰ 'ς τὴ Ρόδον* (ἐπὶ ἀκαταστάτου ὁ ὁποῖος δὲν φροντίζει νὰ θέτῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν) Λέσβ.

Ἄλλοι ποῦ χάση τ' ἄρμενο κι ὅπου τὸν πάρ' ἡ νύχτα
(ἐπὶ τοῦ ὑποστάντος οἰκονομικὴν πτώσιν καὶ ἀπολέσαντος τὸν πρότερον ὁμαλὸν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως βίον. *ἄρμενο* = ἰστὸν) Κύθν. || Ἄσμ.

Κάτεργο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο
μ' ἄρμενα κουπιὰ καὶ μ' ἄξια παλληκάρια
(ἔχον ὡς ἄρμενα τὰς κώπας, πλέον διὰ κωπηλασίας. χρυσοπαλαμισμένο = ἐπιχρυσωμένον) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 145.

Παλλήκαρον ὁ Διονῆς, ὁ Διονῆς ἀφέντης,
ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα κι ἄνεμον 'ς σὰ καράβια
(ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα = ἐβάλλε κόπον εἰς τὰ ἄρμενα, ἦτοι ἔπλεε πλησίστιος) Τραπ. β) Τὰ ἐξάρτια τοῦ ἀνεμομύλου Λεξ. Βλαστ. γ) Πληθ. *ἄρμενα*, τὰ ἐνδύματα Ἡπ. (Κόνιτς.) δ) Κηρήθρα λοξῶς τοποθετημένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν ἐν τῇ κυψέλῃ (ὡς τὰ λοξὴν διάταξιν ἔχοντα ἰστία) Τήλ. Πβ. *ἀρμενᾶτος 1.* ε) Ἡ λοξὴ σφραγὶς τῶν αἰγοπροβάτων Ρόδ. 2) Πλοῖον Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Θράκ. (Αἰν.) Κορσ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά. — Λεξ. Περίδ.: *Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν* Σίφν. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν μὲ πανγιά καὶ μὲ κουπιὰ,
τὸ Ἑλληνικὸ πατώρι ἀρμενίζει μὲ φωτιά
Μάν.

